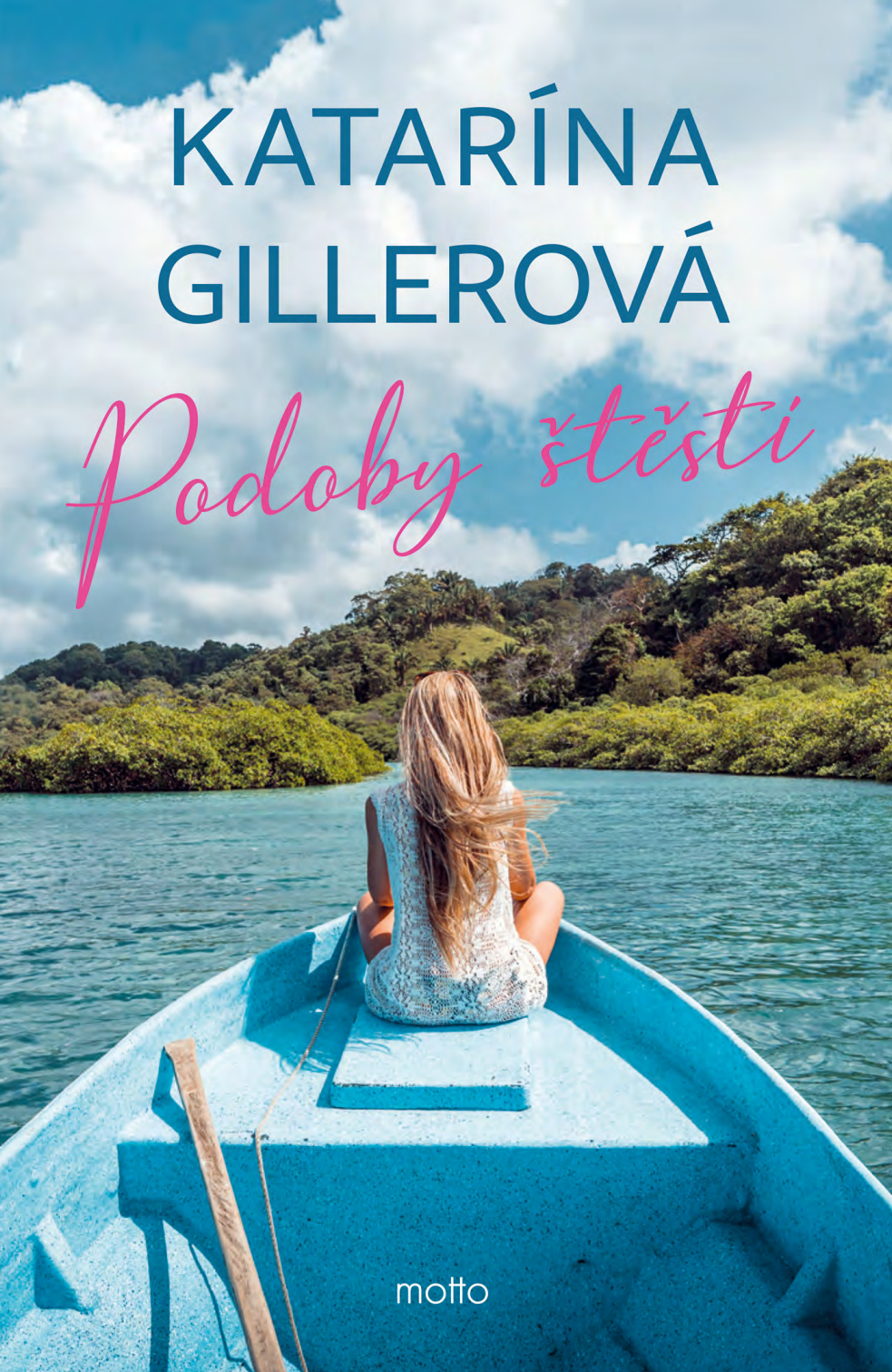
KATARÍNA
GILLEROVÁ
Podoby štěstí
motto

Podoby štěstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Katarína Gillerová

Podoby štěstí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KATARÍNA
GILLEROVÁ

Podoby štěstí

motto

Restorio

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antik variát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Přeložil Adam Chromý

© Katarína Gillerová, 2025
Translation © Adam Chromý, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-2966-2
ISBN e-knihy 978-80-267-2983-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2984-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2967-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Tuto knihu věnuji s láskou své snaše Janě.
Pro štěstí. S vděkem za dvě úžasná vnoučata.
Za to, že jsi. Za to, že jsme. Máme obrovské štěstí.

NĚCO SE DĚJE

Když jsem se ráno probudila, chvíli jsem ještě ležela s přivřenýma očima a vstřebávala dojmy z prožitého snu. Nepříjemný sen ve vás zanechá zvláštní pocit téměř po celý den, i když se na něj snažíte sebevíc zapomenout.

Ten můj jako by předznamenával den, který jsem měla před sebou.

Stála jsem uprostřed místnosti obklopená lidmi v černém oblečení a čelila jsem jejich obviňujícím otázkám. Jejich hlasy se rozléhaly kolem, prolínaly se a nebylo jim rozumět. Po otevření očí jsem však naprosto přesně věděla, na co se mě ptaly.

Ten sen se mi totiž nezdál poprvé. Byl jako trest čekající na mě v závětří, abych se konečně zpovídala ze svých skutků.

Zasloužila jsem si to.

Otevřela jsem oči a zaostřila zrak na budík. Za deset minut bude zvonit. Běžně se probouzím dříve, než se rozezvoní. Ráda si užívám krátkou chvilku v posteli, než vstanu a vydám se do koupelny.

Najednou jsem si uvědomila, že jsem večer zapomněla zavolat mámě. Vzala jsem do ruky mobil a našla ji v kontaktech.

„Mami?“ oslovila jsem ji. Připadalo mi, že táhle zazívala. „Snad jsem tě neprobudila.“ Budík ukazoval půl sedmé.

„Ne,“ pronesla zastřeně. „Špatně jsem spala.“

Zaznamenala jsem cinkání lžičky o podšálek. Připravuje tátovi snídani. A je bez nálady.

„Chtěla jsem ti jen připomenout…,“ začala jsem, „abys dneska nezapomněla odvést Miu na výtvarný kroužek.“

„Nezapomenu, mám to poznačené," potvrdila. Tentokrát hlasitěji.

„Doufám, že ses z toho vyspala," zaslechla jsem tátův hlas v pozadí. Zněl vyčítavě.

„Ne, špatně jsem spala," odsekla máma.

Vyděšeně jsem se protáhla.

„Téma je uzavřené, můžeš klidně spát," zdůraznil.

„Pro mě ne," dodala máma. „Právě telefonuju s Livií," upozornila ho.

„Nebudu snídat," zaslechla jsem tátu zdálky. Naprázdno jsem polkla. „Mami, děje se něco?" Žaludek se mi sevřel nervozitou. Rodiče se hádají? Nikdy jsem je neslyšela mluvit spolu takovým tónem.

„Večer mi volala Matilda," informovala mě máma.

„Teta Matilda?!" zvolala jsem nevěřícně. „Jak tě objevila?"

„Nevím…" Následovalo dlouhé povzdychnutí. „Probereme to, až přijdeš."

„Co po tobě vlastně chce?" vykřikla jsem pobouřeně. „Jak si vůbec dovoluje…" Zvedla se ve mně vlna vzteku.

Máma to však nechtěla řešit po telefonu. „*Plus tard,*" řekla francouzsky. „Později."

Ukončila jsem hovor. Pohled mi zabloudil k oknu s výhledem na větve stromů, kde sedávaly dvě hrdličky. Teď se mi výjev za sklem slil do husté šedé mlhy, z níž se vynořila nasupená tvář tety Matildy. Laskavé Matildy, která kdysi dokázala všechny děti přivítat svým pevným objetím, aby nás pak všechny nasytila buchtami s povidly, měkkými a sladkými jako pocukrované polštářky. Nebe v ústech, slast na jazyku.

Sladkost dětství však vystřídalo trpké procitnutí. Nečekané změny. Jiný svět. Jiný život. Jako by ani nepatřil mně. Už dávno jsem ho zavrhla, vytěsnila z paměti. Byl pro mě jako sen – neskutečný, vzdálený, odtržený od reality. Zavřela jsem

za ním všechny brány a nemínila jsem se tam nikdy vrátit. Už jsem patřila jinam, na místo, kde dávnou bezradnost vystřídalo zdravé sebevědomí. Život jsem měla pevně ve svých rukou a nemínila jsem na něm vůbec nic měnit.

Teď se mi však nečekaně vybavila vzpomínka na Matildu, ženu tátova bratra Vojty. Najednou mi zhořkla v ústech. Trpkost mi uvízla v krku. Určitě zemřel, jinak by nevolala. Možná si myslí, že Vojtova smrt a pohřeb nás přivedou tam, kam jsme se neplánovali vrátit. To se však plete.

Ze zamyšlení mě vytrhl nezvyklý zvuk z obýváku. Rychle jsem ze sebe shodila peřinu a vyskočila z postele.

Udiveně jsem se zastavila na prahu pokoje a upřela jsem zrak na rozházené papíry a otevřené skříňky. Na podlaze a koberečku s výrazným vzorem umístěným před pohovkou se povaloval obsah několika zásuvek z komody pod televizorem.

„Co to má znamenat, Mio?“ zavolala jsem na svoji dceru klečící v pyžamu na podlaze s papírem v ruce.

Zvedla hlavu, napřímila se a upřela na mě vyčítavý pohled. „Jak mám napsat slohovku o naší rodině?“ Rozhodila zoufale rukama. „Proč mi nechceš říct aspoň něco o tátovi? Neznám jeho jméno ani co dělal… To od tebe není fér!“ zdůraznila.

Zalapala jsem po dechu a opřela jsem se o futra dveří.

„Proboha, Mio, však si tam napiš, co chceš,“ snažila jsem se zachránit situaci. Panika ve mně však narůstala. Na tohle jsem měla být připravená. Ale nebyla jsem. Nečekala jsem, že to přijde tak brzy. Vždyť je jí teprve dvanáct!

„Proč si mám něco vymýšlet, mami?“ ozvala se pobouřeně. „Proč mi to nemůžeš jednoduše říct?“

Proč? Znepokojeně jsem bloudila očima po rozházených papírech. Věděla jsem, že tady nic nenajde. „Protože…“

„Proč nemám jeho jméno v rodném listě?“ Natáhla ke mně ruku s dokladem. „Mám do slohovky napsat, že to byl Duch svatý?“

„Mio!“ vzdychla jsem zděšeně. „Kam na takové věci chodíš?“

„Mám tam napsat, že je to pan Nikdo? Všichni se mi budou smát!“ Výčitky pokračovaly. Čas běžel, ukrajoval nám společné chvíle u snídaně a cestu do školy.

Minulost mě dohnala.

„Napiš tam…“ Slova mi uvízla v krku. „Že… staví mosty v zahraničí a že… je to nebezpečná a náročná práce, najímají na ni jen zkušené odborníky.“ Srdce mi splašeně bilo v hrudníku.

Mia vyskočila a rozeběhla se ke mně. „Fakt, mami?“ V očích jí zářily hvězdičky. Naprázdno jsem polkla. „Proč o něm nechceš nikdy mluvit? A proč není uvedený v mém rodném listě? Jak se jmenuje?“ chrlila otázky.

Pevně jsem ji objala. „Promiň,“ jemně jsem ji stiskla, „o některých věcech nechci mluvit. Dokážeš mě pochopit?“

Cítila jsem, jak celá ztuhla. „Byl to zlý člověk?“ zeptala se rezignovaně.

Zhluboka jsem vydechla. „Ne, vůbec ne,“ ujistila jsem ji. Tentokrát jsem nelhala.

„Aspoň že tak,“ zamumlala.

Pohled mi zabloudil k hodinám na stěně. „Mio, jestli se okamžitě nezačneme chystat, zmeškáš písemku z matematiky,“ připomněla jsem jí.

„To nemůžu!“ Vylekaně se rozeběhla do kuchyně.

„Jdi do koupelny, já zatím připravím snídani a čaj,“ přikázala mi.

Moje holčička!

V koupelně jsem bezradně zkoumala svůj odraz v zrcadle a snažila se chvějící se rukou rychle nalíčit. Málem jsem si řasenku píchla do oka, rtěnkou jsem nedokázala okopírovat kontury svých rtů. Vlasy jsem si svázala do drdolu a pochybovala jsem, že zvládnu se staženým žaludkem cokoliv pozřít.

Netušila jsem, že tyto otázky přijdou tak brzy. Bezmoc mě připravila o klid v duši. Ten sen byl výstrahou, projevem mého svědomí.

„Jaké jméno tam mám napsat?“ zeptala se Mia už před bránou školy. „Aspoň to mi řekni.“

Nemůžu! Pod naléhavostí jejího pohledu mě opouštěly síly. „Zlato moje,“ pohladila jsem ji po tváři, „napiš tam takové jméno, jaké se ti nejvíc líbí.“

V očích se jí mihlo zklamání. „Stejně je to jedno, když ho nikdo nezná,“ poznamenala po krátkém zaváhání. „Kristýna má táty dva. A obává se, že brzo toho druhého nahradí třetí.“

„Chudák holka!“ zhrozila jsem se.

„Ale jí to tak vyhovuje,“ ujistila mě. „Každý z nich si ji chce získat dárkama. Už má třetí mobil, pokaždé novější.“ Zastavila se uprostřed chodníku a podívala se na mě. „Mohla by nám nějakého tátu přenechat, ne?“

„Skvělý nápad,“ odsekla jsem. „Táta z druhé ruky. Sice dost opotřebovaný, ale možná nás bude zásobovat nejnovějšími mobily.“

„Aspoň bych měla o čem psát v té blbé slohovce,“ zamumlala.

„Mio!“ objala jsem ji kolem ramen, „ty máš o čem psát. Vždyť rodina, to jsou i milující prarodiče. A do rodiny můžeš zahrnout i lidi, se kterými jsi ráda a jsou ti blízcí… Možná bližší, než by mohli být pokrevní příbuzní.“

Víc než rodina, s níž máme společné geny, pomyslela jsem si trpce.

„Jako třeba Petra?“ zamyslela se. „A Milan a Imrich, protože se mnou blbnou, i když už jsou dospělí.“

„Vystihla jsi to správně,“ pochválila jsem ji.

Na tváři se jí konečně usadil spokojený výraz. Zamávala mi a rozeběhla se za kamarádkou ke školní budově.

Ani jsem jí nestačila popřát štěstí při písemce z matematiky, napadlo mě, když jsem jí zamávala nazpátek.

Růžová sukně a tričko s obrázkem jednorožce zmizely v širokých dveřích.

Připadala jsem si vyčerpaně už od rána. Jako bych kopala studnu do skály. Přejela jsem si rukou po čele.

„Snad tě nebolí ta tvoje krásná hlavička?“ ozvalo se mi za zády.

Otočila jsem se za známým hlasem a zahlédla jsem Imricha, našeho souseda, s igelitovým sáčkem plným čerstvých rohlíků. Krátké plavé vlasy mu rozfoukal neposedný vítr. V tričku s krátkým rukávem a límečkem vypadal jako student spěchající na vyučování.

„Imrichu!“ zvolala jsem překvapeně. „Tobě snad vyhládlo?“ vrátila jsem mu otázku a usmála jsem se. „Zase máš home office a nestíháš pořádný oběd?“

„Tohle je snídaně,“ informoval mě, „k obědu si objednám pizzu. Musím vyřešit jeden vážný problém s daty klienta, dneska se ven určitě nedostanu.“ Když se na mě zadíval, tvář mu rozzářil chlapecký úsměv. „Ale oslava tvých třicátin je připravená, v sobotu to roztočíme,“ ujistil mě.

„Jsi zlatý,“ usmála jsem se. „Oslavy u tebe jsou nejlepší.“

„Petra byla moc spokojená,“ dodal spokojeně.

„A hlavně Milan, protože díky tobě nemusel řešit přípravy,“ řekla jsem uznale.

Kývli jsme na sebe na rozloučenou a zamířila jsem ke svému autu na parkovišti. Cestou do práce jsem přemýšlela, jak zvláštní vztahy panují v našem domě.

V domě, kde kdysi žili moji prarodiče, se od těch časů vyměnili skoro všichni obyvatelé. Když jsem babičku s dědečkem v dětství navštěvovala a trávila jsem u nich prázdniny, nikdy by mě nenapadlo, že se sem jednoho dne nastěhuju se svojí dcerou a najdu mezi novými sousedy tolik přátel.

Že Imricha pořád tak baví organizování různých oslav, pomyslela jsem si pobaveně. Pětatřicetiletý ajťák ze svého obýváku vytvořil skvělé místo pro dokonalý relax. Stačilo přijít, svalit se na pohovku, do křesla nebo na nějaký ze sedacích vaků a stres z uplynulých dní se v přítmí místnosti pomalu rozplynul. Imrich moc rád vymýšlel pestré jednohubky s pomazánkami různých chutí. Bavilo ho vaření, steaky i těstoviny dokázal připravit na nejrůznější způsoby.

Byl to Imrichův ráj. Pro něj i pro nás.

Před měsícem to ocenila Petra, partnerka souseda Milana. Petra byla moje vrstevnice, třicítku oslavila jen pár týdnů přede mnou. Oslava byla velkolepá, Imrich si na ní dal záležet. Rozdíl mezi Petrou a mnou byl v tom, že na oslavě od Milana očekávala termín svatby. Já jsem se svým životem spokojená a neočekávám od nikoho nic.

Zaparkovala jsem u přízemní budovy naší jazykové školy. LIVI CLUB hlásal nápis na dveřích. Šlo o společný projekt mě a mojí mámy z doby, kdy jsme se trvale vrátily z Vídně do Bratislavy. Třetí etapa našeho života. Ta druhá, v zahraničí, pro nás zpočátku byla jako noční můra. Nucený útěk ze života, který jsme do té doby poznaly.

Zvolily jsme si tuto cestu – nezávislost, kdy si samy můžeme určovat rozvrh a vybírat si studenty, kteří se skutečně chtějí cizí jazyk naučit. Uzavřely jsme lukrativní smlouvy s firmami, které poskytovaly svým zaměstnancům benefit v podobě zlepšení jazykových dovedností. Byla to oboustranně prospěšná spolupráce. Mohly jsme si dohodnout termíny tak, abychom se s mámou mohly střídat v péči o Miu a aby jí nic nescházelo.

Budovu jsme si pronajímaly společně s Jolanou. Název její společnosti SUPER EKON umístěný pod tím naším naznačoval, že její doménou je ekonomika. Dělala účetnictví, byla

pracovitá a rozvedená. Podle jejích slov šťastně. I když často tvrdila, že při tom papírování přišla o deset let života, na pětapadesát vůbec nevypadala.

Prošla jsem kolem její kanceláře, nakoukla dovnitř a mávla jí na pozdrav.

„Zase ti přinesli podklady na poslední chvíli?“ Věděla jsem, jak to nesnáší, ale opakovalo se to každý měsíc.

„Rovnou tři klienti,“ řekla přes zaťaté zuby. „Nejradši bych je postavila do průvanu a profackovala.“

„Jednou na to dojde,“ povzbudila jsem ji. „Stav se ke mně na kafe. Jak na tom jsi?“ Na první pohled jsem odhadla, že toho v noci moc nenaspala a ráno spěchala do kanceláře. Vlasy jí trčely na všechny strany, vůbec nemohla být řeč o účesu. Z očí měla jen úzké škvírky a z toho, co měla na sobě, bylo zřejmé, že se nechystá předstoupit před módní policii.

„Už mám skoro všechno hotové. Musím si ještě zavolat,“ odvětila. „Včera jsem tady byla skoro až do půlnoci.“

„To je šílené,“ nechápala jsem. „Ještě že na tebe doma nikdo nečeká.“

„To je výhoda rozvedené ženy s dospělými dětmi,“ dodala. „A moje zodpovědnost za dodržení termínů. Ty se nemění.“

Na rozdíl od soukromého života této ženy, pomyslela jsem si.

Bylo mi jí líto, ale nejspíš jenom mně.

„Poslala jsem jednoho klienta do džungle,“ poznamenala.

„Kam?“

„Do džungle jeho účetních dokladů. Ať se s tím trápí někdo jiný. Všechno bez potřebných náležitostí. Jak to mám asi zaúčtovat? Vypověděla jsem mu smlouvu. Zapomněl tady ale jednu fakturu na dost vysokou částku, sto dvacet tisíc eur. Od včerejška se mu snažím dovolat, ať si pro ni přijde.“

Trochu mě to zarazilo. „To je zvláštní, ne? Jak chce uplatnit dépéháčko?“

„Napíšu mu zprávu, možná nemůže telefonovat,“ rozhodla se. „Na kafe přijdu, až to vyřídím.“

Vešla jsem do kanceláře, kterou jsem sdílela s mámou. Vedle se nacházely dvě moderně vybavené jazykové učebny. Dneska jsem začínala v jednu s mladšími studenty. Měla jsem dost času na Jolanu a vyřízení různých záležitostí.

Pomalým krokem se dobelhala ke mně.

„Nemůžu se tomu Kuřátkovi dovolat, kašlu na něj.“ Ztěžka se posadila do křesla. „Možná si ho našel nějaký jestřáb a stal se součástí potravinového řetězce.“ Pohodlně se opřela a vděčně přijala šálek kávy, který jsem před ni postavila na stolek.

„Nebála ses tady v noci sama?“ zajímalo mě.

„Tady ne. Ale bála jsem se, když mě můj bývalý, se kterým jsem po rozvodu žila pět let, nechal samotnou v noci na chatě.“

„To je ten Břichoun, o kterém jsi už mluvila?“ zeptala jsem se. „Jaký měl důvod k odchodu?“

„Odpovídala jsem na pár zpráv,“ odvětila. „Netušila jsem, že mu to bude tak vadit.“

„Podle toho, kolik jich bylo.“ Předpokládala jsem, že kolem padesáti. Minimálně. „To jsem ještě neslyšela, že by někdo nechal svoji partnerku samotnou na chatě.“

„A jednou mě vysadil z auta v Hlohovci a do Bratislavy jsem pak musela jet autobusem,“ zněla její další historka. „To jsem poprvé zjistila, jak vypadá autobus zevnitř.“ Všude jezdila autem nebo ji vozili jiní.

Jolaniny příhody mě přiváděly k úžasu pokaždé, když v nich vystupoval Břichoun.

Vůbec jsme si nevšimly příchodu mohutného muže střední postavy, který se najednou objevil v kanceláři. Překvapeně

jsme k němu vzhlédly. A nebylo to příjemné překvapení. Uvědomily jsme si, že jsme nechaly odemčené dveře. Stejně jako vždycky.

„Hledám inženýrku Vančovou," řekl po pozdravu.

„Přejete si?" Jolana vstala. „Máme domluvenou schůzku?"

„Přišel jsem pro jeden doklad," vysvětlil. „Fakturu, poslal mě pan Karel Kuřátko."

Jolana zvedla obočí. „A posílá koho?"

„To je jedno," odmítl dál konverzovat, „jsem jeho známý."

Jolana si muže zkoumavě přeměřila od hlavy až k patě. „A proč mi nezavolal nebo aspoň nenapsal zprávu, že přijdete?" zeptala se. „Nemůžu předávat doklady svých klientů neznámým osobám."

„Je to faktura na sto dvacet tisíc, potřebuje ji ještě dneska."

„Je mi to líto," zamítla jeho žádost Jolana. „Pokud mi pan Kuřátko zavolá a odsouhlasí to, potom vám ten doklad můžu dát."

„Je v zahraničí, nedovoláte se mu," dodal podrážděně.

Vytočil už i mě. Pozorněji jsem si ho prohlédla. Měl na sobě pruhované tričko s nápisem Adidan. Neupravené mastné vlasy se mu kroutily nad zpoceným čelem i na krku. Širokou hruď a mohutné ruce si nejspíš nevypracoval ve fitku, ale manuální prací. Zatím jsme netušily jakou.

„Taky jezdíme do zahraničí a pokaždé jsme na příjmu," ozvala jsem se. „To se snad skrývá někde v podzemí?"

Okamžitě obrátil pozornost na mě. „Kdyby mohl telefonovat, neposílal by mě," odvětil nepřátelsky.

Lehce jsem znervózněla. Neklidně jsem se podívala na hodiny na zdi. Za dvacet minut přijdou první studenti na lekci francouzštiny.

„Můžete se mi nějak prokázat, pane…," došla k němu Jolana, „a já se pokusím panu Kuřátkovi napsat, jestli souhlasí s tím, abych vám ten doklad dala."

„Nejsem na policii," namítl.

„Ale brzy se tam můžete ocitnout, pokud okamžitě neodejdete," řekla Jolana klidným hlasem a vzala do ruky mobil. Já taky.

„Můžu si vás vyfotit?" zeptala jsem se.

Okamžitě reagoval. „Co si to dovolujete?" zamumlal výhružně. Vzápětí se otočil a s nadávkami rychle odkráčel pryč.

Hned jsem za ním zamkla dveře. S Jolanou jsme si vyměnily nechápavé pohledy.

„Co to mělo být? Zdá se, že nemůžeme nechávat otevřeno. A měly bychom si pořídit lepší kliku a zámek. Seženu nějakého zámečníka, ať sem co nejdřív přijde."

Jolana zaváhala. „Počkej," zarazila mě, „jednoho zámečníka znám."

Na pár vteřin jsem zalovila v paměti. „Snad nemyslíš Břichouna?" Vybavila jsem si jeho živnost. „Ten je mimo hru minimálně na sto let."

Jolana však vypadala, že se mnou nesouhlasí. „Nóóó…" protáhla. „Ozval se mi, píše mi e-maily i zprávy na facebooku."

„No a?" nechápala jsem. „Ty mu snad odpovídáš? Po tom všem, co ti provedl?"

„Ne, to ne!" reagovala rázně. „Nechci se s ním vidět!" Kroutila hlavou, ale nepřišlo mi to přesvědčivé. „Ale proč bychom nemohly využít jeho služeb?"

„Takže se s ním plánuješ setkat?" nevycházela jsem z údivu. Tolik jsem toho o něm slyšela, že jsem znala dokonale jeho povahu, číslo bot, velikost trenýrek i jejich obsah, počet chlupů na hrudníku, v nose i v těch pár chomáčích na hlavě a obvod jeho pasu.

„Nechci," odmítla hned. „Ale zavolám mu a zeptám se ho." Už měla telefon u ucha.

Ozvaly se tiché kroky, přicházeli první studenti. Šla jsem jim naproti a přestala jsem řešit Jolanina Břichouna.

„*Alors, vous attendez avec impatience vôtre cours de français?* Tak co, těšíte se na lekci francouzštiny?“

S úsměvem mi přikývli. Dobrý pocit z mojí práce odsunul stranou dnešní nepříjemný zážitek. Zase jsem se mohla soustředit na příjemné tváře.

Ve tři jsem skončila lekci druhé skupiny, zatímco máma vedla dopoledne kurzy ve dvou firmách a odpoledne mě měla vystřídat v jazykové škole poté, co vnučku odvede na výtvarný kroužek.

Život plynul podle našich představ, plánů a rozvrhů. A potom ty plány něco narušilo. A ty Jolaniny taky.

„Co se to děje?“ Máma položila velkou kabelu na židli a vytáhla z ní učebnice angličtiny. „Pokazil se nám zámek ve dveřích?“

„I tak by se to dalo říct,“ přitakala jsem. „Je to kvůli bezpečnosti.“

„A ten pán, co tam úřaduje, je nějaký Jolanin známý?“ zajímalo mámu. „Jolana sedí vedle a hledí na něho jako na svatý obrázek.“

„To snad ne!“ Pootevřela jsem dveře. Jolana opravdu seděla u hlavních dveří, přinesla si tam židli z kanceláře, a na tváři měla úsměv od ucha k uchu. „Usmívá se na Břichouna!“

„To je on?“ Máma ke mně přiběhla a podívala se stejným směrem. „Je to možné? To je ten, co jí k padesátinám daroval sadu nerezových naběraček?“

„Máš dobrou paměť,“ přikývla jsem. „Zapomněla jsi, že k nim patřilo ještě velké balení celaskonu a léků proti nadýmání.“

„To sis vymyslela,“ nevěřila máma. „Já vím jen o tom celaskonu.“

Smály jsme se potichu, aby nás nebylo slyšet. Otočila jsem se k oknu a zadržovala jsem smích. Vzápětí mě přešel. Na chodníku naproti naší budově jsem zahlédla vysokého muže. Přešlapoval z nohy na nohu, kouřil a evidentně na něco čekal. Zavolala jsem Jolanu.

„Nerušte mě, obnovuju přerušenou známost," upozornila mě celá rozjařená.

„Znáš ho?" ukázala jsem přes okno na chodník.

Přiblížila se. „Ne, v životě jsem ho neviděla." Zakroutila hlavou. „Vypadá, že na někoho čeká. Že by na mě?" zasmála se a teatrálním gestem si upravila účes. Moc jí to nepomohlo.

„Obnovuješ přerušenou známost?"

„Jen žertuju," zasmála se. „Jen jsme si trochu zavzpomínali, když montoval ten zámek. Hodně jsme toho spolu prožili."

„A na co vzpomínáš nejradši?" Vybavilo se mi, co nám vyprávěla před několika měsíci. „Na ty krvavé puchýře, když ti na horách půjčil menší lyžáky a odmítal je vyměnit?"

Muž na chodníku začal nervózně přecházet. Vzala jsem mobil, přiblížila jsem si ho na displeji a vyfotila.

„Nějak se mi to nelíbí," znejistěla máma. „Musím jít učit. A ty vyzvedni Miu z výtvarného kroužku."

„Mami," zastavila jsem ji, „co znamenala ráno ta hádka s tátou?" Nikdy dřív se nehádali, v naší rodině se to nedělo, byli jsme na jedné lodi, sdíleli jsme společný osud. Před lety jsme odešli z rozhádané rodiny, což nás, tři osoby bez domova, stmelilo pevným poutem.

„Livie, necháme to na večer," vyhnula se odpovědi.

Zamířila do učebny a já za dcerou. Předtím jsem však prošla kolem muže, který postával na chodníku, abych si ho lépe prohlédla.

PŘÍZRAKY Z MINULOSTI

Příjemný červnový podvečer bych si cestou z práce vychutnávala, kdybych nešla vstříc zvláštní situaci – setkání s rodiči. Na krátký rozhovor s mámou jsem musela myslet celý den. Zajímalo mě, proč se hádali.

Nasedla jsem do auta a zamířila do městské části Koliba. Tamější rodinný dům byl donedávna i mým domovem, než jsem se přestěhovala do bytu po prarodičích.

Nejdřív jsem vyzvedla dceru, zavezla ji k rodičům a potom jsem si ještě odběhla do nedalekého obchodu pro menší nákup. Když jsem konečně zaparkovala před domem rodičů, přivítala jsem se s ním hrdým pohledem. Kdyby Matilda nebo kdokoliv z její rodiny uviděli tuto vilku a zjistili, že je mnohem větší než ta jejich, nejspíš by pukli závistí.

Při příchodu k domu jsem cítila stejné zadostiučinění jako při pohledu na budovu s názvem naší jazykové školy. Naše rodina se dokázala vzepřít všem podrazům a znovu se postavit na vlastní nohy.

Chamtivost a zrada. Zažili jsme období, kdy jsme se ocitli ve vzduchoprázdnu, bezradní a osamělí ve své víře, že spravedlnost vždy zvítězí.

Mámu jsem zastihla na terase, kde věšela prádlo. Vypadala zamyšleně. Zpočátku si ani nevšimla, že jsem přišla.

„Kde je Mia?“ zeptala jsem se, když jsme se přivítaly. Přidala jsem se k ní, zvedla jsem z koše tátovo tričko a pověsila ho vedle košile.

„Je s kamarádkou v zahradním domku,“ odvětila máma. „Chlubila se, že dostala pochvalu ve výtvarném kroužku, obrázek kuchyně se jí vážně povedl.“

„To jsem ráda," usmála jsem se. „Zdá se, že má vážně talent."

„Však ho má mít po kom," hodila po mně pohledem a přimhouřila oči. „Kdy jí to chceš povědět? Má právo vědět, kdo je jejím otcem."

„Mami, ještě ty s tím začínej!" Vyčítavě jsem se na ni podívala.

„Nechápu, proč jí to nechceš říct," nesouhlasně kroutila hlavou. „Není to přece žádný vyvrhel, ale slušný člověk."

Žaludek se mi sevřel nervozitou. „Mami, teď to prosím neřešme. Nech to tak."

„Nechám, samozřejmě," dodala lehce dotčeně. „Ale už povytahovala doklady ze zásuvek a marně zjišťovala to, co ji zajímá."

„Já vím, dneska ráno doma. Přiznala se ti?"

„Ne, odpoledne u nás." V mámině hlase jsem postřehla ironii. „Když se vrátila z kroužku, šla jsem jí udělat svačinu. Našla jsem ji v obýváku nad hromadou dokumentů. Objevila i tvoje vysvědčení ze základní a střední školy a byla překvapená, že nejsou z Bratislavy. Všimla si, že tam není maturitní vysvědčení. A potom zjistila, že jsi maturovala později. Začala počítat. Pálí jí to. Už si nenechá jen tak něco namluvit. Není správné, že v rodném listě nemá uvedeno jméno otce."

Síly mě opustily. Ztěžka jsem se posadila do ratanového křesla, kde máma čítávala knihy během odpolední siesty s kávou. „Ještě ne," šeptla jsem přes stažené hrdlo. Ani teď, ani jindy, pomyslela jsem si zoufale.

„Livie," oslovila mě se soucitem v očích, „myslela jsem si, že už jsi všechno dávno překonala… Vždyť už je to spousta let…" Odložila prázdný koš na prádlo. Sušák odsunula stranou a posadila se ke mně. „Možná nastal čas, abychom tam spolu zajely. Máš příležitost…"

„Mami!“ zvolala jsem nevěřícně. „Spolu zajely?! Co tě to napadlo? Jen proto, že ti volala Matilda, zřejmě kvůli strýcově smrti? To teda ne!“ odmítla jsem podrážděně.

„Kdo tvrdí, že zemřel?“ divila se máma.

„Předpokládám, že Matilda by se ti ozvala jen v případě strýcovy smrti.“

„Nezemřel,“ kroutila hlavou máma.

„Ne?“ zdůraznila jsem. „Jakýkoliv jiný důvod je od ní drzost.“

„Máš pravdu.“ Ve dveřích se objevil táta a vyšel za námi na terasu. „Přesně to jsem řekl mámě. Byla by to drzost i v případě, že by se Vojta opravdu vydal na onen svět.“

„Tvrdila mi, že chtějí všechno urovnat,“ vyslovila máma pomalu.

„Po tolika letech?“ divil se táta. „Nic od nich nepotřebujeme! Nikdo mě tam nedostane, ani ty tam nepojedeš,“ zdůraznil s pohledem upřeným na mámu.

„Ale… je to tvůj bratr, tvoje rodina,“ podotkla opatrně.

Táta prudce rozhodil rukama. „Nemám bratra, nemám žádnou rodinu!“ V očích se mu zablesklo hněvem.

„Táta má pravdu,“ přidala jsem se na jeho stranu. „Naše rodina si vystačí sama. Nedokážu si představit, že bych vystoupila z auta před jejich domem. Nedokázala bych k nim vejít. Nikoho z nich nechci vidět.“

„Tak vidíš.“ Táta se zatvářil vítězoslavně a spokojeně se na mě podíval. „Ani Livie tam nechce jet. Tímto považuju tuto debatu za uzavřenou,“ vyslovil rázně.

„V pořádku,“ přikývla máma. Ustoupila mu. „Nic jsem Matildě neslíbila. Jestli zavolá znova, řeknu jí, že…“

„Hlavně se na nic nevyptávej,“ přerušil ji, „ať si nemyslí, že se o ně zajímáme.“

Máma přikývla a vydala se do kuchyně. Viděla jsem na ní, že o tom není úplně přesvědčená, chápala jsem ji. Ráda

by se od Matildy dozvěděla novinky o ní, o celé její rodině. Na druhou stranu však měla zábrany projevit více zvědavosti. Nikdo z nich si to nezasloužil.

„Jdu za Miou na zahradu," zavolala jsem za mámou.

Vydala jsem se po dlážděné cestičce k zahradnímu domku. Jeho jednu polovinu zabíralo nářadí na nejrůznější práce okolo domu, v druhé rodiče vytvořili prostor, kde si mohla jejich vnučka hrát. Měla tady útulný pokojíček, kde se občas ráda vracela k dřívějším hračkám, jaké už doma neměla. Našla jsem ji tam s kamarádkou Lenkou.

„Mio, měla jsi dneska hezký den?" zeptala jsem se.

„Mami, ty jsi mě v autě vůbec nevnímala," ozvala se vyčítavě. „Vyprávěla jsem ti, že ve škole to bylo fajn, matika za jedna, na výtvarném kroužku pochvala," referovala mi hned. Myšlenky jsem opravdu měla rozlítané na všechny strany. „A už jsi v obraze?" zeptala se.

„Fajn, už jsem v obraze," usmála jsem se.

Panenky ležely v postýlkách obklopené malými plyšáky a u hlavy měly telefony.

„Mobily do tašky," upozornila jsem holky. Lenka měla mobil už asi dva roky, dceři jsem ho koupila teprve nedávno, když už nebylo zbytí a Mia argumentovala, že si ve třídě bez telefonu připadá jako dinosaurus.

„Mami, nezasahuj nám do toho," napomenula mě. „Daly jsme panenky spát a teď jim z mobilu pustíme ukolébavku."

„No to jsou vymoženosti!" kroutila jsem hlavou.

Každá našla jinou píseň a chvíli se dohadovaly, která bude vhodnější. Pouštěly po částech nejdříve jednu, potom druhou a porovnávaly je. Kdybych jako ty panenky ležela v postýlce, zježily by se mi na hlavě vlasy a nedokázala bych usnout až do rána.

Posadila jsem se na lavičku před domkem a pobaveně jsem holky sledovala.

V těchto chvílích se mi ve vzpomínkách vracela atmosféra dětství. Před očima se mi vynořila představa velké opuštěné stodoly, která kdysi stávala na konci dlouhé zahrady. Dům už byl zchátralý, plot zbořený, po smrti majitele tam roky nikdo nebydlel. Zřejmě proto, že se pozemek nacházel až na okraji obce.

Městečko Kamenné, ukryté v přírodní scenerii Kysuckého kraje, se mi často zjevovalo ve snech plných emocí, strachu a bloudění po neznámých místech. Toulala jsem se tam s kamarády, kteří patřili nevyhnutelně do mého života jako voda a vzduch. Nepřežila jsem bez nich jediný školní den, strávila jsem s nimi i velkou část letních prázdnin.

Říkali jsme si Věrná pětka. Dva kluci a tři holky spojení pevným poutem přátelství.

A velkým tajemstvím.

„Mio, už pojedeme domů." Naklonila jsem se z lavičky do dveří domku.

„Za chvilku, mamííí," protáhla prosebně. „Ještě musíme v mobilu najít nějakou snídani, až se holky vzbudí."

Obrátila jsem oči v sloup. „Mio, vždyť tady máš celou kuchyňku, snídani zvládnete i bez mobilu," ukázala jsem na velkoryse vybavený kuchyňský pultík. Byla jsem u toho, když ho moji rodiče zařizovali. Tehdy jsem měla dojem, že vykoupili celé hračkářství. A teď všechno nahradí jeden mobil.

„Mami, ty tomu nerozumíš," namítla.

Natáhla jsem k ní ruku. „Dej sem ten mobil," řekla jsem. „Měla jsi ho nechat v tašce, ne ho nosit s sebou. Máme pravidla, na kterých jsme se dohodly. Slíbila jsi, že je budeš dodržovat."

Mia neochotně zamířila ke mně a mobil mi odevzdala.

„Vy jste ale přísná, moje máma taková není," kritizovala mě Lenka.

„Máte tady spoustu hraček, tak si s nimi hrajte."

Holky poslechly, posadily se k lince a hrály si na kuchařky.

Ani moje máma nebyla přísná. A táta už vůbec ne. Chodili do práce a já jsem dospívala jako malý samorost bez jakýchkoliv omezení. Po příchodu ze školy jsem měla volný program až do večera. S kamarády jsme měli moře času, čehož jsme naplno využívali.

Kéž bych mohla vrátit čas a změnit nějaké věci!

Cestou domů se Mia v autě rozmluvila. Dozvěděla jsem se, že se v jejich třídě vytvořily dvě dívčí skupinky, které se navzájem pomlouvají. Dokonce si dělají naschvály, vysmívají se a soupeří mezi sebou.

„A ty patříš do jaké?" zajímalo mě znepokojeně.

„Já jsem neutrál. Nebudu se k nikomu přidávat, s Lenkou si vystačíme samy."

„To je rozumné," pochválila jsem ji. „Nikdy se nepřidávej k nikomu, kdo se nehezky chová k druhým. Vždyť víš, že ti pořád zdůrazňuju, jak je důležité chovat se hezky a pomáhat druhým."

„Já vím," přikývla, „vždyť pomáhám. Patrikovi jsem dala opsat domácí úkol a v matice jsem Vandě pošeptala výsledek."

„No," dodala jsem rozpačitě, „nemyslela jsem zrovna takovou formu pomoci."

„Vanda má pořád hlad, tak jsem jí dala polovinu svačiny," zkusila to jinak. „Ona mi pak na mobilu pouštěla srandovní videa. Nemá rodičovský zámek jako já."

Moje nervy! Nedovolím jí to. Dneska to jsou srandovní videa, příště to budou kdovíjaká… Výchova dětí je nezvladatelná. Marně se budu snažit, nikdy ji nebudu mít plně pod kontrolou. Už teď do výchovy vstupují věci, které nedokážu ovlivnit. A co bude za pár let?

Bylo to kdysi jednodušší než dneska? Vždyť ani moji rodiče neměli vliv na to, co jsem dělala ve svém volném čase.

Tehdy ještě nebyly mobily s takovými možnostmi, ale pamatuju si, jak Standa přinesl do stodoly porno časopisy, které objevil u svého táty ve stole. Dívali jsme se nevěřícně na ty obrázky s pusou dokořán a vytřeštěnýma očima. Nikdy nezapomenu na pocit zhnusení, když jsme časopisem listovali.

Potom jsem vyběhla ven a u nejbližšího stromu jsem vyzvracela celý obsah žaludku. Standa už nikdy podobný časopis nepřinesl a nikdo z nás tu příhodu už ani náznakem nepřipomněl.

Užili jsme si společně spoustu lumpáren. Právě proto dceři tak zdůrazňuju, aby byla vůči ostatním ohleduplná, protože my jsme někdy takoví nebyli. Do naší pětky jsme odmítali kohokoliv dalšího přijmout. Někdy jsme se taky posmívali, hlavně naší plnoštíhlé spolužačce Idě. Nejvíc ji nesnášela Ester. Všichni jsme Idu považovali za hloupou a omezenou.

A taky za zlou a zákeřnou. Měli jsme právo spolužačku takhle nesnášet?

Zaparkovala jsem před domem. S Miou jsme vešly do vchodu a při odemykání schránky se u nás zastavil soused Imrich.

„To je ale milá náhoda," přivítal se se mnou. „Setkali jsme se ráno, setkáváme se i odpoledne." Pohladil Miu po hlavě.

„V práci jsi to vyřešil?" navázala jsem na předchozí rozhovor. „Všechno snědeno?"

„Všechno podle plánu," ušklíbl se spokojeně. „Teď můžu rozběhnout přípravy na oslavu tvých třicátin. Už se nemůžu dočkat. Dám si na tom obzvlášť záležet, uvidíš," usmál se na mě.

„Obzvlášť?“ Najednou jsem se začala červenat. „Vždyť všechny oslavy u tebe bývají jedinečné.“ Vzala jsem Miu za ruku. Nechápala jsem, proč mě jeho slova přivádějí do rozpaků. „Určitě to bude nejkrásnější oslava mých třicátin v celém životě,“ dobírala jsem si ho.

„Máma si na oslavu koupila krásné šaty,“ prozradila Mia.

„O tom vůbec nepochybuju,“ usmál se Imrich pobaveně. „Bude krásná jako vždycky.“

Doma jsem vybalila menší nákup. Myšlenkami jsem byla úplně jinde. Proč mě tak rozhodila Imrichova slova o oslavě? Proto jak zdůraznil, že si na ní dá záležet? Nepoznávala jsem se. Dříve vyrovnanou osobu najednou zasáhl obyčejný rozhovor… Šlo o tón, jakým to Imrich řekl? Hledala jsem v sobě odpověď, zmatená svými pocity.

„Mami, proč jsi dala mléko do skříňky, a ne do lednice?“ zeptala se Mia.

Nepřítomně jsem se na ni podívala. Otevřela jsem skříňku a to mě probralo. „Máš pravdu, zamyslela jsem se,“ přiznala jsem chybu.

„Jsem zvědavá, jaký dort ti Imrich objedná,“ mnula si Mia dlaně. „Podle mě to bude nějaká princezna.“

„Třicetiletá?“ pochybovala jsem se smíchem. „To je jen pro děti.“

„A co teda?“ nesouhlasila dcera. „Měla bys tam mít dinosaura?“

Dostala jsem záchvat smíchu. Dinosaurus často přesně vystihoval moje pocity.

Mia odešla do svého pokoje udělat si úkoly, já jsem se pustila do přípravy večeře. Bylo zvláštní, že jsem se najednou zaobírala Imrichem. Spoustu let jsem na žádného muže ani nepomyslela. Nedokázala jsem si představit, že bych sem – do bezpečného útočiště svého dítěte – někoho cizího přivedla. Můj život se odehrával jakoby za silnou

skleněnou stěnou, kde k nám dvěma neměl nikdo další přístup.

Chtěla jsem Miu chránit. Dobře jsem si uvědomovala, že soužití v trojici by časem přineslo problémy, nedorozumění, možná i hádky. Z dětství jsem si pamatovala, jak nás ovlivňovalo všechno, co se dělo mezi dospělými. A dělo se to v každé rodině…

Když si v hlavě přemítám vzpomínky na období, kdy mi bylo deset dvanáct let, nevybavuju si žádné větší rodinné problémy. Možná byly teprve v zárodku, bublaly pod povrchem nebo jsme je v zápalu dětských her neregistrovali. Zjistila jsem však, že dospělí se nechovají vždy jen správně, nejsou neomylní. Dokonce lžou. Podvádějí se.

A ještě ledacos horšího.

Postupně jsme objevovali dospělácký svět, občas plný zmatku a nepochopitelných činů. Proto jsme potřebovali jeden druhého ve Věrné pětce, abychom se spolu cítili silnější, šťastnější a odolnější vůči okolnostem.

Na stůl jsem připravila talíře, chleba a vajíčkovou pomazánku. Doprostřed jsem umístila talíř s nakrájenou zeleninou. Tehdy se ozval zvonek u dveří.

Stála před nimi Petra, partnerka Milana ze třetího poschodí.

„Za dva dny už budeš taky mezi námi třicátnicemi," oznámila mi hned na úvod.

„Kdybys mi to neřekla, asi by mě to nikdy nenapadlo," zareagovala jsem s trochou ironie. Otevřením dveří dokořán jsem ji pozvala dál. Mia si ještě dělala úkoly, tak jsem dva chleby s pomazánkou položila před Petru.

„Neblázni, vždyť přiberu," podívala se vyděšeně na talíř.

„Ze dvou chlebů?"

„Z ledasčeho," zdůraznila. „Musím si teď udržovat štíhlou postavu."

„Vždyť jsi štíhlá," zhodnotila jsem ji pohledem. „Chystáš se do svatebních šatů?"

Nevypadala na třicet. Působila, jako by právě dodělala vysokou školu. Tmavé vlasy po ramena se jí zdravě leskly, nedávno si je nechala zastřihnout. Byla oblečená jednoduše – ve světle modrých džínách a bílém tričku, což ještě umocňovalo její mladistvý vzhled.

„To není na programu dne," kroutila hlavou.

„Myslíš svatbu?"

Přikývla. „Jsme s Milanem spolu už čtyři roky," podotkla. V tu chvíli mi došlo, proč přišla. „Chtěla bych tě poprosit… Milan se k ničemu nemá. Debatu o svatbě vždycky stočí jinam…" Slova z ní lezla jako z chlupaté deky. „Nemohla bys s ním na oslavě hodit řeč? Nějak nenápadně mu nadhodit nějaké otázky, jestli po čtyřech letech neuvažuje…" Rozhodila rukama a s úlevou si oddechla, když už měla tu nepříjemnou žádost za sebou.

Na talíř jsem si nandala dvě rajčata a zelený salát. „To můžu," přikývla jsem s plnými ústy, „pokud si myslíš, že jsem schopná vsugerovat mu tak důležitou myšlenku i s konkrétním datem."

„On na tebe dost dá," zdůraznila Petra. Neodolala pohledu na můj ubývající krajíc a pustila se do svého. „Když si uvědomí, že už i tobě se zdá, že je potřeba někam se posunout, možná o tom začne přemýšlet."

Přemýšlet… Nejradši bych Petře řekla, ať nechá věci plynout svým tempem a nenutí chlapa do něčeho, co zatím sám nechce. Je jí třicet – no a co? Uplyne rok a Milan možná mezitím změní názor a překvapí ji žádostí o ruku.

„Myslíš si, že jako vdaná paní budeš šťastnější než teď?" zeptala jsem se jí.

Moje otázka ji zarazila. Přestala žvýkat a zamyšleně hleděla před sebe. „Nevím, jestli šťastnější," vyslovila nakonec,

„ale určitě jistější. Nedokážu to vysvětlit. Poslední dobou se obávám, jestli jsem ty čtyři roky nevěnovala někomu, kdo si mě stejně nevezme… V tom případě by to byl ztracený čas. Už mi přece jen není šestnáct. Aby to nebyla zbytečně vynaložená energie, co k ničemu nevede. Už si nemůžu dovolit hazardovat, jsem v nejlepším věku na to mít dítě. A přijde mi divné, že se na to Milan ve svých čtyřiatřiceti letech ještě vůbec necítí."

Ztracené roky… I tak se dá definovat čas, kdy se dospěje k bodu nula. Všechno se smaže, zmizí zbytečná minulost a nastolí se prázdnota. Je třeba začít znova, najít další energii pro nejistou budoucnost.

Naše rodina to moc dobře zná.

„Dítě můžeš mít i bez svatby," poznamenala jsem. „Dokonalý příklad stojí před tebou, ale v žádném případě to neber jako doporučení."

V očích se jí mihl nesouhlas. „To bych ne…" vyslovila váhavě. „Promiň, moc tě obdivuju, jak to s dítětem zvládáš, ale toužím po úplné rodině. Aby otec byl přítomný od začátku a se vším mi pomáhal." Zatvářila se provinile, rozpačitě si pohrávala s tenkým zlatým náramkem. „Muselo to pro tebe být moc těžké, když jsi po narození dcery takovou podporu neměla."

Svět se na chvíli zastavil. Ocitla jsem se v časoprostoru, který v mých vzpomínkách halila hustá mlha. Nedokázala jsem si vybavit každodenní podrobnosti, vybavuju si jen dceřinu tvářičku s malinkým nosíkem těsně po narození. Nic pro mě nemělo větší cenu než tento človíček. „Jsi jenom moje," zašeptala jsem tehdy. „Moje Mia Livie." Tak spontánně se zrodilo její jméno, v omámení zázrakem, který jsem právě prožila.

„Bylo to náročné," vyslovila jsem odpověď, jakou jsem reagovala na podobné poznámky.

„Bez úplné rodiny bych nebyla šťastná," kroutila hlavou Petra.

„Zajímavé, jak to na světě chodí," poznamenala jsem. „Jolana úplnou rodinu měla a vůbec nebyla šťastná."

„Aha, ta vaše ekonomka," přikývla Petra. „Vychovala tři děti, opustil ji manžel a teď chce mít od všech svatý pokoj." Pustila se i do druhého krajíce s vajíčkovou pomazánkou. Šikovná švadlena dokáže zázraky. Pokud by bylo třeba pomoct povolit svatební šaty. V případě, že se Milan rozhoupe…

„Dneska nemůžeš vědět, jak se Milan za patnáct let změní," nadhodila jsem.

„To máš pravdu," souhlasila neochotně. „Ale když už mu je přes třicet, povahově se moc nezmění."

Nalila jsem jí čerstvě uvařený čaj. Tato chvíle patřila nám dvěma s Miou, při jeho popíjení mi vyprávěla, co za celý den prožila.

Tentokrát dcera zůstala ve svém pokoji. Předpokládala jsem, že si ještě dělá úkoly.

„Víš, Petro," ozvala jsem se, „můžu Milanovi něco naznačit, ale obávám se, že… žádné přímluvy nepomůžou. Znám případy, kdy to může spíš uškodit než pomoct."

Ve vzpomínkách jsem se musela opět vrátit o mnoho let zpátky. Nebýt telefonátu tety Matildy, asi bych si na to ani nevzpomněla. Její vynoření z minulosti, o níž se v naší rodině zásadně nemluvilo, mi však v paměti oživilo různé nepříjemné události.

Jednou jsem se před učitelkou zastala své spolužačky Žofie. Nedokázala jsem přihlížet tomu, jak se jí učitelka mstí za něco, co nemohla ovlivnit. Prostřednictvím jedenáctileté dívky si léčila frustraci z jednání dospělých lidí. Nedopadlo to však dobře. Do učitelčina zorného pole jsem se dostala i já. Několik týdnů jsem bojovala s její snahou

nachytat mě, že něco nevím. Střídaly jsme se s Žofií před tabulí, jako bychom byly ve třídě samy.

Zvykla jsem si perfektně se připravit na každou hodinu dějepisu. Dodneška si pamatuju spoustu letopočtů, které se mi vryly do paměti. Postupně jsem se důkladně připravovala na všechny předměty, protože kdyby dějepisářka náhodou suplovala jakoukoliv jinou hodinu, hned by nás se Žofií zkoušela. Když jsme se rozhodovaly, jestli o tom povíme rodičům a spustíme tím kolotoč stížností, vysvětlování a dokazování, zasáhla naše Věrná pětka.

Bylo skvělé mít kamarády, kteří byli ochotní pomoct. I když ne vždy tím správným způsobem.

Proto jsem Petře přislíbila podporu.

Vzala na sebe riziko, že to nemusí vyjít podle jejích představ.

„Uvědomuju si to," přikývla. „Nemyslím si, že by nevinný rozhovor o svatbě situaci zhoršil."

„Co budeš dělat, když se nic nezmění?" zajímalo mě.

Tiše popíjela čaj s pohledem upřeným na květiny na šálku. Rukou si občas odhrnula ofinu sčesanou na bok. Když jsem ji před lety po boku Milana poprvé potkala na schodech, oči jí zářily radostí. Byl to její první krok k osamostatnění. Očividně si to užívala. Moc ráda uvolnila prostor v bytě rodičů svým dvěma mladším bratrům.

„Jestli Milan nezmění názor, změním svoje plány," dodala Petra nakonec. Zvědavě jsem zvedla obočí. Z jejího tónu bylo zřejmé, že má v záloze plán B. „Nastoupím do práce, kde mi nabízejí víc peněz," vyslovila s přesvědčením. „Dosud jsem o tom neuvažovala, protože jsem hned po svatbě plánovala dítě. Nechtěla bych měnit práci a jít do nejistoty. Když se ale můj život nebude ubírat tímto směrem, vezmu si hypotéku a koupím si vlastní byt. Malý, ale bude můj, moje útočiště."

„To zní promyšleně," přikývla jsem.

„Děsí mě, že když se seznámím s někým novým, kolotoč poznávání, oťukávání a ladění rozdílných povah se roztočí nanovo. Už jen pomyšlení na to mě unavuje."

„To ti věřím," dala jsem Petře za pravdu. Vzrušení z nových zkušeností a známostí už máme obě za sebou. Zatímco já jsem tyto snahy vzdala, Petra byla odhodlaná hledat dál. Nechtěla zůstat sama. Ani já jsem nebyla sama, přestože s Miou to byl jiný druh partnerství, jiný druh lásky, než o jaký momentálně usilovala Petra.

Když se se mnou ve dveřích loučila, poděkovala mi za pohoštění.

Konečně jsme s Miou zasedly k večeři. Vaječná pomazánka ubývala, postupně jsme si dolévaly čaj s medem a dcera mi podrobně vyprávěla o uplynulém dni. Tyto chvíle jsem milovala.

Nebyla jsem zvědavá jenom na to, co se událo, ale ptala jsem se jí i na její pocity. Na to, jak by danou situaci řešila ona.

„Kdyby se se mnou nechtěl nikdo bavit?" zamyslela se nad případem spolužačky Aleny, která ve škole často chyběla a učení nevěnovala moc pozornosti. „Požádala bych, aby mě někdo doučoval. Nabídli jsme jí to, ale neměla zájem. Možná chce propadnout schválně."

„Kdo by chtěl schválně propadnout?" divila jsem se.

„No právě," přikývla s plnou pusou. „Nemá zájem ani o naše zápisky."

„Ale ty, doufám, Alenu neodstrkuješ." Podívala jsem se na ni s očekáváním.

„To ne, ona se straní sama. V tělocviku s náma nechce nic hrát. I když jí to nabízím, radši sedí na lavičce. Učitelka ji tak nechá, přinesla nějaké potvrzení, že nemůže cvičit."

Mia ji zve mezi ně. Moje zlatá holka! Snaží se, dělá to, co jí vštěpuju do hlavy odmala. Nikomu neubližovat, pomáhat druhým, hlavně těm slabším…

Kéž bych mohla vrátit čas a změnit některé věci ve svém životě. Věděla bych, co je správné a jak tvrdé důsledky můžou mít naše činy.

Zazvonil mi mobil položený na stole.

„Stav se ke mně, jestli máš chvilku," ozval se Imrichův hlas.

Krátce jsem přivřela oči. „Jasně," zaradovala jsem se.

„Oslava třicítky je strašně důležitá i pro tak staré lidi," poznamenala Mia, když mě zaslechla. „Kdo ví, jak na tom budu ve třiceti já."

Začala jsem počítat. Za osmnáct let budu mít před padesátkou. „To jsem taky zvědavá," usmála jsem se. „Zůstaneš doma, nebo půjdeš k Imrichovi se mnou?"

„Jen jdi," poslala mě pryč. „Budu si číst."

„Tak fajn." Zůstala jsem před ní stát a zkoumala jsem její něžnou tvářičku.

Pochopila mě. „Trochu se mrknu na mobil, na tu hru s doplňováním slov. Už jsem v padesátém druhém levelu. A musím si zopakovat děják."

„Která představitelka Rakousko-uherské monarchie…" zkoušela jsem ji.

„Marie Terezie," odvětila.

„Kdy zavedla povinnou školní docházku?"

„V roce… Nevím," pokrčila rameny.

„Tisíc sedm set sedmdesát čtyři," doplnila jsem.

Pohladila jsem ji a vydala jsem se do pátého poschodí k Imrichovi. V břiše jsem cítila lehké chvění. Přistihla jsem se, že po schodech stoupám s radostí. Že mě jeho pozvání potěšilo, i když jsme se u něj sami dva setkali už několikrát. Jen tak na kousek řeči.

Tentokrát se mi však zdálo, jako by se přede mnou otevřela sluncem zalitá louka, běžím po ní a konečně cítím opojnou radost ze života.

„Rád tě vidím," přivítal mě letmým polibkem na tváře.

„Zrovna jsme dovečeřely," začervenala jsem se. „Přinesla jsem ti vaječnou pomazánku." Podala jsem mu malou skleněnou nádobu plnou až po okraj. „Uvař si k tomu čaj s medem."

„Když mi ho uvaříš ty, určitě mi bude líp chutnat." Podíval se na mě s výzvou v očích. Zavedl mě do kuchyně, naplnil varnou konvici vodou a zapnul ji. Po chvíli jsem zalila čaj ve dvou velkých šálcích. „Mám tady seznam hostů na tvoji oslavu," řekl, když si ke mně přisedl. „Podívej se, jestli tam budeš chtít ještě někoho přidat."

Přeletěla jsem seznam pohledem. „Je to v pořádku," konstatovala jsem. „Jsou tam všichni jako obvykle."

Všichni přátelé, na které jsem se těšila. Zase se po nějaké době setkáme, dáme si skleničku vína, popovídáme si. Bylo zajímavé poslouchat a srovnávat různá zaměstnání – šílené nebo skvělé šéfy, nekonečné porady, občas i vyprávění o útěku z toxické kanceláře do bezpečí práce v domácím prostředí.

Imrich zamyšleně míchal med v čaji a díval se na papír. „Zajímalo mě, jestli ve tvém životě nepřibylo nějaké jméno, nějaká známost… Někdo, koho bys tam ještě chtěla přidat," vysvětil mi trochu neobratně.

„Známost? Jen to ne!" reagovala jsem pobaveně. „Seznam je kompletní."

Pohodlně se opřel o židli. „Neříkej mi, že o tebe není zájem," poznamenal. „Mladá, krásná, úspěšná…"

Z jeho upřeného pohledu mi na těle naběhla husí kůže. Nechápala jsem, proč poslední dobou tak zvláštně reaguju

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Podoby štěstí.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.